

A Fővárosi Ítéltábla dr. Karsay Zsófia ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, dr. Patai József ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű, dr. Bacsek György ügyvéd (címe) által képviselt II. rendű alperes neve(II. rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fejér Megyei Bíróság 2011. december 21. napján meghozott, 27.P.20.610/2011/14. számú ítélete ellen a felperes részéről 17., az I. rendű alperes részéről 18., a II. rendű alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 80.000 (Nyolcvanezer), az I. rendű alperest, hogy 48.000 (Negyvennyolcezer) és a II. rendű alperest, hogy 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket külön felhívásra fizessenek meg a Magyar Államnak.

Ezt meghaladóan a felek a másodfokú költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát az általuk közöltekkel és ezeknek a ... című napilapban való megjelentetésével. Kérte az I. és II. rendű alperesek elégtétel adására kötelezését oly módon, hogy az I. rendű alperes nyilatkozatban ismerje el az általa állítottak valótlanságát és ezt a nyilatkozatot a II. rendű alperes tegye közzé lapjában. Ezt meghaladóan az I. és II. rendű alpereseket személyenként 1.000.000-1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére is kérte kötelezni. Előadta, hogy az alperesek azzal sértették meg a személyiségi jogát, hogy azt közölték, hogy az I. rendű alperest és közös gyermekeiket bántalmazta, rettegésben tartja, illetve egy ízben kést is rántott, volt házastársa fojtogatásáért pedig felfüggesztett büntetésre ítélték. Előadta továbbá, hogy az alperesek azt is hamisan állították, illetve híresztelték, miszerint hivatalos helyeken labdarúgó múltja miatt előnyöket élvez, míg az I. rendű alperest méltánytalan hátrányok érik. Hivatkozott arra is, hogy a közlések nagy nyilvánosságot kaptak, ami számára rendkívüli érdeksérelemmel járt és számos helyen és személy előtt kellett magyarázkodnia.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes által sérelmezett közlések való tartalmúak, mert házasságuk fennállása alatt a férje vele, illetőleg a gyermekeivel mindvégig

agresszíven és gorombán viselkedett. Utalt arra is, hogy a gyámhivatal, mint hivatalos hatóság vele szemben részrehajlóan járt el a kapcsolattartás végrehajtása miatt indult ügyben, és ez a helyzet folyamatosan fennáll. Az ügyesség ennek az ügynek a törvényességi felügyelete során szintén nem megfelelően járt el.

A II. rendű alperes is a kereset elutasítását indítványozta.

Előadta, hogy az I. rendű alperes nyilatkozatait szöveghűen közölte, melyek tartalmilag a valóságnak megfeleltek. A felperes által kifogásolt közlések nem tényállításnak minősülnek, hanem az értékítélet körébe sorolhatók. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperesnek a nem vagyoni kártérítés iránti igényével kapcsolatosan a kártérítés elemeit teljes egészében igazolnia kellett volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperesek a felperes személyhez fűződő jogát megsértették a ... című szórakoztató napilap ... napján megjelent lapszám 34-35. oldalán közölt cikk azon kitételével, mely szerint az I. rendű alperesnek és a gyermekeinek rengeteg bántalmazást, megaláztatást kellett eltűrnie a felperestől; a ... napján megjelent lapszám 26. oldalán közöltekkel, nevezetesen azon állítással, hogy a felperes ökölrel ütötte az I. rendű alperest, továbbá, hogy egy alkalommal a gyerekek előtt ragadott kést és azzal fenyegetőzött; a ... napján megjelent lapszám 26. oldalán megjelent azon állítással, miszerint a felperes évek óta veri az I. rendű alperest és rettegésben tartja a gyermekeiket, továbbá azon állítással, hogy a felperes fojtogatásért felfüggesztett büntetést kapott.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy az ítéletnek a jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkezését az ítélet jogerőre emelkedését követően megjelenő első lapszámban a jogsértést megvalósító írásokkal azonos megjelenési formában tegye közzé.

Kötelezte továbbá az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek személyenként 500.000 forint kártérítést.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A le nem rótt kereseti illeték viseléséről úgy határozott, hogy abból felperes 6.000 forint, míg az I. és II. rendű alperesek személyenként 57.000-57.000 forint kereseti illetéket kötelesek megfizetni a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75.§ (1) bekezdését, 78. § (1), (2) bekezdéseit, 84. § (1) bekezdésének a)-e) pontjait, a 339. § (1) bekezdését, 355. § (1), (4) bekezdéseit, valamint a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény 18. §-át, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163. § (3) bekezdését és az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB határozatát.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az I. rendű alperes azon tényállításai, melyek a felperesi bántalmazásra utaltak, részben valótlanok, részben pedig valós tényeket eltorzítottan és valótlanul tüntettek fel. Az I. rendű alperes a 2008. szeptember 28-ai eseten kívül egyetlen alkalmat sem tudott bizonyítani, amelyről konkrétan meg lehetett volna állapítani, hogy a felperes bántalmazta, megütötte, fojtogatta vagy rángatta volna. A házasság felbontása miatt folyamatban volt eljárásban a meghallgatott tanúk a felek közötti veszekedésről számoltak be, az I. rendű alperes által állított bántalmazásra azonban bizonyítékot nem nyújtottak. Az elsőfokú bíróság beszerezte az ebben az eljárásban készült pszichológus szakvéleményt, illetőleg

szakpszichológus véleményét, valamint a gyermekelhelyezés megváltoztatása iránti perben pedig az igazságügyi szakértői leletet és véleményt. Ezekből arra következtetett, hogy a gyermekek előadásai között olyan nem szerepelt, hogy a felperes jelenlétükben késsel fenyegetőzött volna, vagy súlyosan bántalmazta volna őket. Arról azonban beszámoltak, hogy fülük hallatára voltak a szülők között veszekedések, melynek során lökdösődés is előfordult, amikor a felperes ellökte az I. rendű alperest. Előadásaikból nem lehetett azt a következtetést levonni, hogy a felperes rendszeresen bántalmazta, vagy megalázta volna az I. rendű alperest, avagy a gyermekeket. Ezzel szemben az I. rendű alperes a II. rendű alperesi lapban kifejezetten arról számolt be, hogy a felperes őt ököllel megütötte, egy alkalommal pedig késsel fenyegetőzött a gyermekek jelenlétében. Tekintettel arra, hogy ez a közlés valótlannak minősült, az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy ez sértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét azzal összefüggésben, hogy az I. rendű alperes falakba ütközik a felperesi közismert labdarúgó múltja miatt és őt hivatalos helyeken ezért hátrány éri. Kifejtette, hogy ezen közléssel az I. rendű alperes csak azon véleményének adott hangot, hogy a felperes sportolói múltja külön hivatkozás nélkül is befolyásolja a hivatalos szerveket. Ezt a közlést kizárólag az érintett hivatalos szervek sérelmezhetnék, ezért ebben a tekintetben a keresetet elutasította.

Kitért arra, hogy az I. rendű alperes azon bizonyítási indítványát, mely testvérének, ...nek, illetőleg a közös gyermeknek, ...nak a meghallgatására vonatkozott, elutasította. Ezt azzal indokolta, hogy előbbi a felperessel kifejezetten haragos viszonyban van, utóbbi pedig a volt házastársak viszonyáról több pszichológusnak is beszámolt és meghallgatásától a rögzített nyilatkozatokon túlmenően egyéb eredmény nem volt várható.

A II. rendű alperes felelősségével kapcsolatosan arra mutatott rá, hogy megfelelő körülményekkel kellett volna eljárni a cikkek megjelentetésével kapcsolatban, különösen a ... napján megjelent írással összefüggésben. Ebben a II. rendű alperes nem az I. rendű alperes nyilatkozatát közölte, hanem tényként állította, hogy olyan bírósági határozat született, amely alapján a felperest felfüggesztett büntetésre ítélték. Az alperesek által csatolt iratokból azonban egyértelműen megállapítható, hogy az első fokon eljáró bíróság 2009-ben próbára bocsátotta, míg a másodfokú bíróság ezt a döntést megváltoztatva a felperest csak megrovásban részesítette.

Alapvetően minősítette azt a II. rendű alperesi védekezést, hogy a jogban járattan újságírótól elfogadható, hogy a jogi terminológiákat nem megfelelően használja. Kifejtette, hogy különösebb jártasság nélkül is megállapítható a megrovás és a felfüggesztett büntetés közötti különbség.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a jogsértések tényét megállapította, az elégtételadással összefüggésben pedig arra tért ki, hogy a bíróságot e tekintetben a kereset nem köti, és ezért a II. rendű alperest kötelezte az ítélet jogsértést megállapító rendelkezésének közzétételére.

A nem vagyoni kártérítés alkalmazásával kapcsolatban arra utalt, hogy a felperest ...ban és országosan is ismerik a labdarúgást kedvelők. Egy közismert személy esetében negatív megítéléssel jár az, ha olyannak tüntetik fel, aki a házastársát és a gyermekeit terrorizálja és velük szemben kifejezetten agresszív. Álláspontja szerint az ilyen tény mindenképpen köztudomásúnak minősül és az az alperesi állítások pedig negatív értéktételeket vontak maguk után. A felperes tanúkkal is igazolta, hogy szóbeszéd tárgyát képezte a cikk tartalma, és a még őt nem ismerő személyek körében is találgatásra és személyének elítélésére is okot adtak. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság 500.000-

500.000 forintban határozta meg a nem vagyoni kártérítést, mely álláspontja szerint arányban állt az alperesi magatartásokkal.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes, valamint az I. és II. rendű alperesek is fellebbezést nyújtottak be.

A felperes fellebbezésében az általa a keresetben követelt nem vagyoni kártérítés összegére kérte felemelni az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítést.

Kérte a II. rendű alperes kötelezését arra, hogy internetfelületéről a releváns oldalakat törölje, a hozzájuk tartozó fórumoldalakkal együtt.

Előadta, hogy az I. rendű alperes magatartása az ítélet meghozatalát követően sem változott, tovább folytatja a vele szembeni lejárató kampányát. Ezzel összefüggésben egy 2011. decemberi televízió műsort gyors levélváltás után sikerült leállítani, de az I. rendű alperes ilyen irányú szándékáról a továbbiakban sem tett le. Hivatkozott arra, hogy az I. rendű alperes 2011. december 17-ére egy találkozóra hívta, hogy gyermekét a kapcsolattartásra vonatkozó megállapodás szerint átadja, erre a találkozóra nem ment el, csak élettársát, illetőleg annak rokonait küldte el, míg az I. rendű alperes megjelent a gyermekkel és más rokonokkal, továbbá velük volt egy televíziós stáb is, akik felvételeket készítettek.

A II. rendű alperes magatartása sem változott az elsőfokú elmarasztaló ítéletet követően, mert internetes felületén továbbra is megjelenteti a kifogásolt írásokat. Ezeken az oldalakon jelentős mennyiségű hozzászólást is el lehet érni. Utalt arra is, hogy az alperesi napilap 2011 első negyedévében a ... adatai szerint napi közel 85.000 db lappéldányt adott el.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott ítéletében arra, hogy annak megállapítását is kérte jóhírnév sérelmével összefüggésben, hogy az I. rendű alperes falakba ütközik a labdarúgó múltja miatt és hivatalos helyeken őt hátrány éri.

Az I. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte a kereseti kérelem teljes elutasításával.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg a lefolytatott bizonyítás alapján, a felperes személyhez fűződő jogát nem sértette meg, mert az általa megfogalmazott állítások tényszerűen bizonyítást nyertek.

A saját, illetőleg gyermekeinek bántalmazását bizonyítja ... szakértői véleményben leírt exploráció. Ez a szakértői vélemény álláspontja szerint ellentétes következtetéseket vont le a gyermekek által élményszerűen előadott és megtörtént tényekből. Ezt a szakértői véleményt ezért az ítéleti tényállás alapjául nem lehetett tenni. A ... szakértő által készített szakvélemény a ...os-féle szakvélemény ellentmondásaira rámutatott. A ... szakértő által készített szakvéleményben foglalt exploráció szintén alátámasztja az általa előadottakat. Ugyanígy bizonyító erejűek a ... szakértő szakvéleményében foglalt megállapítások is.

Arra is hivatkozott, hogy a történések sajátossága szerint családon belüli esetekről volt szó, ezért ezekről igazán részletes tanúvallomásokat csak az eseményeket átélők tehettek. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság olyan meghallgatott tanúk vallomására is alapította az ítéletét, akik a családdal közelebbi kapcsolatban nem álltak. Előadta, hogy elszenvedett bántalmazásokról a külvilág nem tudott, mert a felperesnek is az volt az érdeke, hogy ezek titokban maradjanak. ..., ..., ... és ... tanúvallomásait nem lehetett volna a tényállás alapjává tenni, mert egyrészt közelebbi ismereteik az eseményekről nem lehettek, másrészt elfogultak az I. rendű alperessel szemben.

Előadta, hogy a **Dunaújvárosi** Városi Bíróság ítéletében bűnösnek mondta ki a felperest testi sértés vétségének elkövetése miatt, és ezért őt 2 évre próbára

bocsátotta. Az indokolás azt is tartalmazza, hogy a felperes az I. rendű alperes nyakát megragadta és azt megszorította. Ez a magatartás a köznyelvben a fojtogatás. A megállapított büntetést jogi végzettség hiányában lehet, hogy rosszul fogalmazta meg, de az is elképzelhető, hogy az újságíró értette félre. Ismételten kérte ... és ... tanúkénti meghallgatását.

A II. rendű alperes fellebbezésében szintén az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását indítványozta. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a beszerzett iratokból tényként állapította meg, hogy a felperes és az I. rendű alperes házassága megromlott, és felmerült a házassági kötelék felbontásának kérdése, továbbá azt, hogy a felek közötti viták esetenként komolyabb veszekedéssé, dulakodássá fajultak. A kiabálásoknak és lökdösődéseknek a tanúi voltak a gyermekek is. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy mindezekből nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a felperes rendszeresen bántalmazta és megalázta volna az I. rendű alperest, akár a gyermekeket.

Álláspontja szerint az a körülmény, hogy a felperes, mint házastárs bántalmazta az I. rendű alperest és ezt a gyermekek végignézték, megalapozzák azokat a megállapításokat, mely szerint az I. rendű alperesnek és a gyermekeknek rengeteg bántalmazást, megalázást kellett eltűrniük a felperestől, továbbá azt is, miszerint a felperes ököllel ütötte az I. rendű alperest, és évek óta verte az I. rendű alperest és rettegésben tartotta gyermekeit.

Az a tény, hogy a felperessel szemben ezen cselekmények miatt büntetőeljárás is indult, amelynek során valóban nem kapott felfüggesztett börtönbüntetést, még nem vezethet a felperes személyhez fűződő jogai megsértésének megállapításához. Nem lehet jogsértőnek minősíteni azt, ha a II. rendű alperes ugyan más büntetőjogi szankciót tett közzé a ténylegesen kiszabott helyett, de az alapul szolgáló tények az elkövetett cselekményért a büntetőjog eszközeinek alkalmazását tartották indokoltnak.

Tévesen állapított meg az elsőfokú bíróság a felperes javára nem vagyoni kártérítést, mert nem lehetett alaptalan az a megállapítás, hogy a felperes házastársait és gyerekeit terrorizáló, agresszív ember, ugyanis a beszerzett polgári peres eljárás és a büntetőeljárás iratai ezeket a tényeket nem cáfolták meg.

A fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla csak az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott részét bírálhatta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, ezért határozatát helybenhagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint.

A Fővárosi Ítéltábla az irányadó jogszabályi rendelkezésekből csak arra utal, hogy a Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A felperes által sérelmezett I. rendű alperesi nyilatkozatok, illetőleg II. rendű alperesi sajtóközlemények a felperest egyértelműen olyan színben tüntették fel, mint aki rendszeresen és visszatérően, mind házastársa, mind gyermekei irányába különösen veszélyes és agresszív magatartást tanúsít, mellyel a rendezett családi élet fenntartását teljesen ellehetetleníti.

A másodfokú bíróság elsősorban azt emeli ki, hogy az alperesek által állított cselekmények olyan típusúak, melyek szinte kizárják, hogy arról a szűkebb értelemben vett család tagjain kívül esetlegesen más is ténylegesen közvetlen tapasztalással bírjon. Ennek indoka alapvetően az, hogy az ilyen típusú cselekményt a társadalom olyan mértékben ítéli el, hogy ezt tudva, az ilyen cselekményeket elkövető személyek is leplezik esetleges ilyen cselekményeiket. A család szűkebb értelemben vett tagjai pedig különböző személyes indokokra tekintettel elzárkóznak egy ilyen jellegű cselekmény, vagy cselekménysorozat részletes feltárásától. Mindezekre tekintettel az ilyen jellegű cselekmények megnyugtató és hitelt érdemlő bizonyítása rendkívül nehézkes.

A felperes keresetében foglalt hátrányos következmények alóli mentesülés érdekében, a Pp. 164. § (1) bekezdésének alapján az alperesek tartoztak igazolni azt, hogy az általuk állítottak, illetőleg közöltek a valóságnak teljes egészében megfeleltek.

Nem állt rendelkezésre olyan, az eljárás során értékelhető tanúvallomás, amely azt támasztotta volna alá, hogy a felperes erőszakos és fizikai fölényt kihasználva terrorizálta a házastársát és gyermekeit. Helyesen utasította el az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes által indítványozott két tanú meghallgatását, mert ... esetében elfogulatlan tanúvallomás nem volt várható, míg a peres felek nagyobbik gyermeke esetében több nyilatkozat is rendelkezésre állt, melyekből a bizonyítandó tényekre egyértelműen lehetett következtetni.

A rendelkezésre álló szakértői véleményeket az elsőfokú bíróság teljes egészében bizonyítékként nem vehette figyelembe, csak azok részeként az egyes felperesi magatartásokkal kapcsolatos nyilatkozatokat értékelhette. A szakértői véleményekben rögzített előadások alapján egyáltalában nem lehetett arra következtetni, hogy a felperes ökölrel megütötte volna az I. rendű alperest, vagy késsel fenyegetőzött volna, és gyermekeinek ténylegesen számos alkalommal bántalmazásokat, megaláztatásokat kellett volna elviselniük. A másodfokú bíróság álláspontja szerint kiemelkedő jelentőséggel bír az a tény, hogy az eljáró bíróság a gyermekelhelyezés tekintetében született megállapodást módosítva, a volt házastársak kisebbik gyermekét a felperesnél helyezte el. Ez egyértelműen arra utal, hogy a családjogi jogvitákban speciális ismerettel rendelkező bíróság sem ítélte olyannak a felperes személyiségét, amely kifejezetten gátolta volna a közvetlen gyermeknevelést. A gyermekelhelyezés megváltoztatásának nyilvánvaló akadályát jelenti a szülő rendszeres és ismert erőszakos magatartása. Ilyet azonban a gyermekelhelyezés kérdésében döntést hozó bíróság sem állapított meg.

Az I. és II. rendű alperesek tévesen és megtévesztően hivatkoztak a **Dunaújvárosi Városi Bíróság** büntető ítéletében foglaltakra. A határozat a tényállásában azt állapította meg, hogy felperes megragadta és megszorította az alperes nyakát, majd a másodfokú eljárást követően a jogerős ítéletben ezért őt a bíróság kizárólag megrovásban részesítette. Az I. rendű alperesi nyilatkozaton alapuló II. rendű alperes által közölt cikkben megjelölt állítás azonban fojtogatás miatti felfüggesztett büntetésről szólt. A felperessel szemben a cselekmény súlyára való tekintettel büntetés kiszabására nem került sor, vele szemben csak intézkedést alkalmaztak. A felfüggesztett büntetés szóösszetétel az átlagolvasó számára egyértelműen arra tartalmaz utalást, hogy a felperessel szemben felfüggesztett szabadságvesztés büntetését alkalmazták, amely lényegesen súlyosabb cselekményt valószínűsít, mint amelyet a felperes ténylegesen elkövetett. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a fojtogatás közlése is azt a képzetet kelti az olvasóban, hogy a felperes az I. rendű alperes életére tört, holott testi sértés vétsége miatt folyt az eljárás, amely szintén más jellegű cselekmény, mint amelyről a lapban beszámoltak. Helyes volt az elsőfokú bíróság azon következtetése, mely szerint személyiségi jogot sértettek az alperesek a cselekmény, valamint a meghatározott

jogkövetkezmény megjelölésével, mert az lényegesen súlyosabb magatartás elkövetésének látszatát keltette, mint amelyet a büntetőbíróság határozatának tényállásában megjelölt.

A Ptk. 78. § (2) bekezdésének meghatározása szerint, az I. rendű alperes magatartásának jogellenessége a valótlan tények állításában, illetőleg való tények hamis színben való feltüntetésében, míg a II. rendű alperes jogsértő magatartása ezen közlések híresztelésében volt megállapítható.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) és c) pontjai alapján helyesen határozott a jogsértés megállapításáról, és ennek következményeként az elégtételadás alkalmazásáról is.

Helytállónak ítélte a másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó rendelkezést is. Bizonyítást nyert az eljárás során, hogy a felperessel kapcsolatos alperesi közlések a felperes életvitelében nehézségeket okoztak, a felperesnek a közöltek miatt magyarázkodnia kellett, ami számára nyilvánvaló kellemetlenségekkel és lelki megterheléssel járt.

A fentieknek megfelelően egyáltalában nem lehetett azt megállapítani, hogy a felperes kiugróan agresszív magatartást tanúsított volna hozzátartozói irányába, az azonban következtethető, hogy volt házastársával rendszeres vitái, nézeteltérései voltak, amelyek a büntetőbírósági határozat alapján egy ízben a részéről tettlegességig is fajultak. Ez mindenképpen olyan körülmény, amelyet az eljáró bíróságoknak értékelnie kellett a felperesi magatartással összefüggésben. A felperesnek ezen jogellenes tevékenysége miatt jelentősebb összegű nem vagyoni kártérítés megítélése nem volt indokolt, figyelemmel arra, hogy a házastársával szembeni viselkedése, a tettlegesség tényleges megállapíthatósága mellett önmagában is közrehatott abban, hogy megítélését hátrányosan befolyásolja. Bármennyire is úgy ítélte meg ugyanis, hogy az I. rendű alperes magatartása nem megfelelő, a tettlegességig nem juthatott volna el, függetlenül annak mértékétől.

A másodfokú bíróságnak kizárólag az elsőfokú bíróság határozatát kellett felülbírálnia, tekintettel az előterjesztett kereseti kérelemre is. A későbbiekben történt események nem befolyásolhatják a felülbírálatot olyan tekintetben, hogy az I. rendű alperes esetleg a felperes megítélése szerint a későbbiek során sem tartózkodott a jogsértő tevékenységtől. A nem vagyoni kártérítés alapvetően a felperesi hátrányok kompenzálására hivatott, nem pedig egyfajta magánjogi büntetésként az alperesi magatartás szankcionálására. Mindezen körülmények a nem vagyoni kártérítés felemelését nem indokolták a felperesi oldalon, ugyanakkor a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelt a kártérítés megállapításakor ezért annak leszállítását sem tartotta szükségesnek.

Nem képezte a felperes keresetének tárgyát az, hogy az internetes megjelenésekből az alperes köteles legyen a sérelmes közléseket eltávolítani, ezért a felperes a fellebbezésében ezt alappal már nem kérheti a Pp. 247.§ (1) bekezdése alapján.

A felek fellebbezései nem vezettek eredményre, ezért a fellebbezéseket tekintve a pernyertesség-pervesztesség aránya a felek esetében azonos volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a felek költségeiket maguk viseljék.

Terheli azonban a feleket a fellebbezési illeték megfizetése a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint, melynek mértékét a másodfokú bíróság a fellebbezett értékre tekintettel állapította meg.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Csóka István s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő